

diferent de la de Mèrida. El Comunicant ha descobert el text de la *Passio Communis*, escrit a Saragossa entre 592 i 602, en el qual es parla ben distintament de les dues santes, la qual cosa demostra l'existència d'aquesta dualitat al final del segle VI. Creu que l'hagiografia no permetrà d'arribar més enllà: cal, en tot cas, esperar alguna troballa arqueològica. El testimoni negatiu de Prudenci, que, en el seu *Peristephanon*, al final del segle IV, no esmenta la santa barcelonina, és atribuït, d'una banda, a un desig de posar la ciutat de Saragossa, amb els seus divuit màrtirs, per damunt de totes les altres ciutats, i de l'altra, a la impossibilitat mètrica d'incloure el nom *Eulàlia* en els versos trocaics en què és escrit el poema. Mn. Fàbrega diu que, bé que no hagi estat demostrada amb arguments positius l'existència de santa Eulàlia de Barcelona, ha estat reforçada l'opinió del P. García Villada amb dades més antigues i més sòlides. Sembla, però, que els temples dedicats a l'advocació de santa Eulàlia als voltants de Barcelona són dedicats a la santa de Mèrida.

Intervenien el Sr. M. COLL I ALENTORN (l'existència a Elna d'un culte a santa Eulàlia de Mèrida fa difícil de creure en una altra santa més pròxima), el COMUNICANT (les relíquies de la Santa de Mèrida eren a Elna des del segle V, mentre que el culte de la Santa barcelonina devia haver estat solament local fins a la invenció el 877; Santa Eulàlia del Camp, així com les de Provençana i de Vilapiscina semblen també dedicades a la de Mèrida, la qual cosa pot explicar-se pel fet que al voltant de Barcelona es troben esglésies dedicades a gairebé tots els sants del Passionari mossàrab) i el Sr. F. DURAN I CAÑAMERAS. — R. GUBERN I DOMÈNECH, Secretari.

30 gener 1954: Llengua i Literatura. — Presideix el Sr. R. ARAMON I SERRA.

El Sr. JOSEP ROCA I PONS parla sobre el tema *Valor auxiliar i copulatiu del verb «estar» en català antic*.¹ Comença amb una breu introducció sobre alguns conceptes fonamentals, com la veu, l'aspecte, el participi i el verb *estar*. Des del primer punt de vista afirma la conveniència de distingir un valor mitjà i un altre d'estatium junt als tradicionals actiu i passiu. Fa la distinció, seguidament, entre aspecte en sentit estricte i mode d'acció, i divideix el primer en tres modalitats fonamentals, segons el caràcter imperatiu, aorístic o de perfet en què és expressada la idea verbal. Quant al participi, separa el que anomena perfectiu, que expressa l'estat com a resultat d'un procés anterior, i l'imperfectiu, en el qual no es dona la dita circumstància. Pel que fa al verb *estar* en general, assenyalava els precedents llatins dels usos que es proposa d'estudiar en el català antic. A continuació parla de la unió del verb *estar* amb el participi, l'adjectiu, els complements preposicionals, l'adverbi i el gerundi. Estableix una comparació amb l'ús auxiliar o copulatiu d'altres verbs afins i, també, amb les altres llengües romàniques. En la conclusió del seu estudi assenyalava que l'ús del verb *estar* amb els valors indicats és menys freqüent, en general, que en la llengua moderna, especialment amb el gerundi. Amb el participi rarament s'arriba a l'expressió de l'interès actual de l'acció acabada, per a la qual s'usa *ésser*, i, d'una manera semblant al que s'esdevé en la unió amb l'adjectiu, allò que s'indica és una situació generalment transitòria del subjecte. Acaba la seva comunicació amb unes breus consideracions sobre els valors indicats en la llengua actual.

Intervenien el PRESIDENT (suggereix la conveniència d'estendre l'estudi a d'altres autors, com Rois de Corella o els escriptors de la decadència) i el SECRETARI (remarca l'interès del treball). — A. M. BADIA I MARGARIT, Secretari.

4 febrer 1954: Art i Arqueologia. — Presideix el Sr. R. ARAMON I SERRA.

El Sr. F. DURAN I CAÑAMERAS exposa la seva comunicació sobre *La poliòrcètica*

¹. Aquesta comunicació ha estat publicada a la "Revue des Langues Romanes", LXXII (1955), 5-23.